

Afgelopen week was ik bij iemand op bezoek die me een interessante vraag stelde, namelijk: als je als gelovige goed doet naar je naaste, doe je dat dan niet voor een plekje in de hemel? En is het dan niet meer waard als je goed doet zonder dat je gelovig bent?

In deze vraag lag al een antwoord, door de manier waarop zij de vraag stelde. Daaruit bleek dat ze moeite had met mensen die iets doen om daardoor in de hemel te komen. Ze vond echt goed doen iets wat je moet doen zonder bijbedoelingen.

Deze vraag van die mevrouw kwam weer bij me op toen ik het evangelie van vandaag las. Want de mensen tot wie Jezus zegt: Ik had honger en je hebt me te eten gegeven, ik was vreemdeling en je hebt me opgenomen, ik was ziek en je hebt me bezocht, die reageren verbaasd. Heer, wanneer hebben wij U hongerig gezien of als vreemdeling of ziek?

Deze mensen hebben goed gedaan zonder dat ze daarbij dachten: eigenlijk doe ik het voor Jezus of voor God. Ze deden goed om niet, gericht op de medemens in nood. Om dan op het einde der tijde pas te horen dat dat wat ze aan die mens in nood hebben gedaan dat ze dat aan Jezus en God zelf hebben gedaan, omdat Hij zich identificeert met de mens in nood.

Daardoor zou je inderdaad gaan denken dat goed doen zonder dat je gelovig bent beter is dan goed doen als gelovige, omdat de gelovige er nog iets voor zichzelf van verwacht, een plekje in de hemel misschien of de kwalificatie dat je een goede gelovige bent. Zoiets.

Maar voor mijn gevoel kan dat niet kloppen. Dat zou onrecht doen aan al die mensen die vanuit hun gelovige overtuiging zich oprecht inzetten voor hun medemens. Helemaal als het gaat om mensen die vanuit hun geloof alles opofferen in hun leven om voor die ander te zorgen. Dat kun je niet zomaar afdoen als iets wat alleen voor een plekje in de hemel is.

De tekst uit het evangelie laat ons echter wel zien dat het goed is om je in je zorg voor je medemens echt op die ander te richten, zonder bijbedoelingen. Liefde voor een medemens is niet een soort opstapje naar God. Want dan gebruik je een ander voor iets anders, en dat kan niet de bedoeling zijn.

Het is meer dat liefde altijd met God te maken heeft. Johannes zegt in de Bijbel in zijn eerste brief: 'God is liefde'. Daaruit zou je kunnen opmaken dat daar

waar een mens echt oprecht liefheeft, God daar altijd bij is, of je dat nu gelooft of niet.

Eigenlijk is het te vergelijken met ouders die het ontzettend leuk vinden als er iemand op bezoek komt die een cadeautje aan hun kinderen geeft. Dan voel je je als ouder niet tekort gedaan. Het cadeau aan je kind voelt als het ware ook als een cadeau voor jou. Zo moet God het ook ongeveer voelen, denk ik, als het gaat om de liefde voor een medemens.

Daarom mogen we ons volop richten op die medemens. En daarom voelen we ons als christenen ook verbonden met mensen en organisaties die het opnemen voor de mens in nood. Zoals Amnesty International. Ik laat vandaag bijzonder de kaars van Amnesty branden om dat te onderstrepen, hoe belangrijk die zorg en aandacht is ook voor de vervolgte medemens.

De tekst uit het evangelie laat ons echter ook nog iets anders zien: dat die medemens heel waardevol is, juist omdat ieder mens het beeld van God in zich draagt. Dat is iets wat we als gelovige mensen mogen benadrukken. Dat ieder mens de moeite waard is omdat hij of zij geschapen is naar het beeld van God. Niemand uitgezonderd.

Natuurlijk: mensen kunnen dat beeld van God in zichzelf verduisteren door een slechte manier van leven. Dat wel. Maar moet je dan iemand afschrijven? Ons geloof leert ons dat juist niet te doen.

Dat zien we ook terug in die eerste lezing uit de profeet Ezechiël. God vergelijkt zichzelf met een herder die zorg heeft voor zijn schapen. En het mooie is dat daarbij elke schaap telt. Ook het verdwaalde schaap of het zieke of gewonde schaap.

Jezus gebruik die vergelijking met een herder ook in een van zijn toespraken. Hij vergelijkt zichzelf met een herder en geeft aan dat een goede herder zijn leven geeft voor zijn schapen. En daarom laat, in het verhaal dat Jezus vertelt, de herder de 99 schapen in de steek om op zoek te gaan naar dat ene verdwaalde schaap.

Dat is de houding die Jezus kenmerkt. Zo wil Hij ook Koning zijn. Niet om er zelf beter van te worden, maar puur gericht op de mensen voor wie Hij zorg heeft.

Dat is denk ik een van de belangrijkste dingen die we van Hem mogen leren. Om in de gerichtheid op de medemens werkelijk die ander centraal te stellen en niet jou zelf. Amen.